

РЕШЕНИЕ

№ 5709

гр. София, 09.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-В СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Анелия Маркова

Членове: Пепа Маринова-Тонева

Василена Людм. Дранчовска

при участието на секретаря Христина Сп. Кръстева
като разгледа докладваното от Анелия Маркова Въззивно гражданско дело № 20221100511523 по описа за 2022 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258 и следв.ГПК.

С решение № 7669 от 06.07.2022 г. по гр.д.№ 215 по описа за 2022 г. на СРС, 33-ти състав се: ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 422 ГПК, че М.В.Ш.дължи на "И.С.К." ООД, ЕИК: ***** сумите, за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение от 20.09.2021 г. по ч. гр. дело № по описа на СРС, 33 състав, както следва:

- 800 лева на основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 240, ал. 1 ЗЗД вр. с чл. 9 ЗПК вр. чл. 6 ЗПФУР, представляваща дължима главница по договор за потребителски кредит № 2576/18.06.2021 г., сключен от разстояние, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 10.09.2021 г. до окончателното погасяване на задължението;
- 66, 00 лева на основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 240, ал. 2 ЗЗД вр. с чл. 9 ЗПК вр. чл. 6 ЗПФУР, представляваща договорна лихва по договор за потребителски кредит № 2576/18.06.2021 г., сключен от разстояние,

начислена на уговорената падежна дата 01.09.2021 г.

В тежест на ответницата са възложени разноските в заповедното и в исковото производства.

Постъпила е **въззивна жалба от ответника пред СРС- М. В. Ш.**, в която се излагат доводи за неправилност, незаконосъобразност и несправедливост на така постановеното решение. Сочи, че договора за кредит бил сключен в противоречие с добрите нрави, както и цялата процедура по сключването му била опорочена; същият не съдържал всички необходими реквизити по ЗПК. Потребителят не бил предварително информиран, за да вземе правилното решение. Липсвал погасителен план и не било ясно броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски. Общите условия и погасителния план не били връчени на длъжника. По делото не бил представен стандартен европейски формуляр. Договорът за заем бил недействителен на основание чл.22 ЗПК. Липсвали данни как се променя лихвения процент. Същевременно се твърди, че лихвата в размер на 66 лв. е уговорена за един ден и размерът ѝ бил прекомерен; ГЛП бил 40,15 %, а ГПР 47,08 %. Твърди, че клаузата за договорна лихва в размер на 66 лв. и тази за такса в размер на 400 лв. били неравноправни. Договорната лихва излизала извън присъщите обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции на неустойката и затова нарушавала принципите на справедливост, добросъвестност и равнопоставеност между правата и задълженията на страните. Съгласно чл.23 ЗПК потребителят следвало да върне само чистата стойност на кредита, но не и лихва и други разходи по кредита.

Иска се отмяна на първоинстанционното решение, както и постановяване на друго, с което така предявеният иск по чл.422 ГПК да бъде приет за неоснователен и недоказан. Претендира се разноски.

По въззивната жалба е постъпил отговор от ищеца в производството пред СРС- „И.С.К.“ ООД. Излагат се доводи за правилност и обоснованост на така постановеното решение. Счита, че не са допуснати сочените от въззивника нарушения на материалния и процесуален закон. Сочи, че процесния договор е сключен под формата на електронен документ. Ищецът бил изправна страна по договора. Правилно СРС бил приел, че възраженията на ответника за липсата на получена преддоговорна информация и стандартен европейски формуляр са неоснователни.

Получаването на същите било декларирано от ответницата. Сочи, че се касае до сключен договор по реда на ЗПФУР. ОУ били общодостъпни и се намирали на сайта на дружеството. Електронната система за кандидатстване и сключване на договор била със строго определен алгоритъм и същият бил описан в ОУ. От представените по делото данни било видно, че кредитополучателя е могъл да влияе на част или всички клаузи в предварително изпратения му договор и ОУ, от която възможност ответницата не се била възползвала. По отношение на лихвата се сочи, че не е допуснато нарушение на чл.11, ал.1, т.9 ЗПК, тъй като ГЛП бил фиксиран на 40,15 %; липсвала и възможност за промяна на ГПР. Механизмът за изчисляване на ГПР бил съобразно посочения в Приложение № 1 на ЗПК; липсвало изискване същият механизъм да бъде посочен в договора за паричен заем. След като ГПР не можел да се променя, то не било нарушено и изискването на чл.11, ал.1, т.10 ЗПК. Неоснователен бил и довода за липса на погасителен план, тъй като сумата по договора следвало да бъде погасена на една вноска с уговорена падежна дата – 01.09.2021 г. Информацията била посочена в договора в табличен вид на с.2 от същия. Затова не било налице нарушение на чл.11, ал.1, т.11 ЗПК. По отношение на довода за неравноправност на клаузата за договорна лихва сочи, че неясно защо същата се приравнява на неустойка. Невярно било, че договорната лихва се дължи за един ден, същата се дължала за 75 дни, а именно от 18.06.2021 г.- 01.09.2021 г. Относно размера на лихвата се сочи, че към момента на сключване на договора за паричен заем липсвало ограничение за максималния размер на цената на услугата – предоставяне за ползване на паричен заем. Тази лихва представлявала цена на услугата, а за договарянето ѝ липсвало законово ограничение по арг. от чл.10, ал.2 ЗЗД. Спазено било изискването на чл.19, ал.4 ЗПК. Така уговорената лихва обезпечавала риска на кредитора. Уточнява, че вземането не е претендирано като предсрочно изискуемо, а поради настъпил падеж на изпълнение – 01.09.2021 г. Намира за правилни изводите на СРС досежно таксата за експресно разглеждане, а именно : че същата има самостоятелно значение и не води до недействителност на целия договор. Претендира разноски.

По допустимостта на въззивната жалба:

За обжалваното решение въззивницата е била уведомена на 08.08. 2022 г., обстоятелство, което се установява от съдържащата се по делото /пред

СРС/ призовка.

Въззивната жалба е подадена на 19.08.2022 г.

Следователно същата е в срока по чл. 259, ал.1 ГПК.

С първоинстанционното решение са уважени предявените срещу въззивницата /ответник пред СРС/ искове по чл.422, ал.1 ГПК във връзка с чл.79, ал.1 ЗЗД вр. с чл.240, ал.1 ЗЗД и вр. чл.240, ал.2 ЗЗД.

Ето защо съдът счита, че **въззивната жалба е допустима.**

По основателността на въззивната жалба:

Съгласно чл. 269 ГПК въззивната инстанция се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. По останалите въпроси – само доколкото са посочени в жалбата.

След служебно извършена проверка настоящата инстанция приема, че **обжалваното решение е постановено във валиден и допустим процес:**

За издадената на 20.09.2021 г. по ч.гр.д.№ 52836 по описа за 2021 г. на СРС, 33 състав, заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК, длъжникът е била уведомена на 29.09.2021 г.

На 29.10.2021 г. е подадено възражение по чл.414 ГПК.

СРС е дал указания на заявителя по чл.415, ал.1 ГПК, за които последният е уведомен на 10.12.2021 г.

Исковата молба е предявена на 05.01.2022 г.

Следователно същата е в срока по чл.415, ал.1 ГПК.

По доводите във въззивната жалба:

За да постанови решение в обжалвания смисъл, СРС е приел, че ответницата има статут на потребител по смисъла на пар.13, т.1 от ЗЗП. Затова съдът бил служебно задължен да провери дали са налице неравноправни клаузи в договора, както и дали са спазени специалните правила на ЗПФУР. Приел е още, че е налице валидно сключен договор за предоставяне на финансови услуги от разстояние по смисъла на чл.6 ЗПФУР вр. с пар.1, т.2 от ДР на ЗПФУР. Наред с това обстоятелството по сключване на договора било обявено от съда за безспорно между страните. Кредитополучателят бил декларирал, че му е предоставен предварително стандартен европейски формуляр, посочващ индивидуалните условия и

цялата необходима преддоговорна информация, което било видно от посоченото в чл.2, ал.2 от самия договор; посочено било, че е запознат и с ОУ- чл.13 от договора. Самият стандартен европейски формуляр, представен по делото бил подписан от ответницата Ш.. Затова тези доводи на ответницата са приети за неоснователни. Неоснователен бил и довода за нищожност на договора в неговата цялост. Това било така, защото надвишаването на ГПР не водело до нищожност на целия договор като съдът се е аргументирал с чл.19, ал.5 и ал.6 от ЗПК. Това нарушение водело единствено до нищожност на клаузите, които надвишавали максимално допустимия петкратен размер на законната лихва за забава по арг. от чл.19, ал.4 ЗПК. Клаузата за такса за експресно разглеждане била относително самостоятелна и дори при нейната нищожност договорът щял да има правно действие. Наред с това тази такса не се и претендирала по делото. Затова съдът не следвало да излага мотиви относно валидността ѝ. Дори тази клауза да била неравноправна, то тя също щяла да води само до частична недействителност на договора. За неоснователно е прието и възражението за липса на погасителен план, тъй като сумата по договора следвало да бъде изплатена на една погасителна вноска като била уговорена падежна дата – 01.09.2021 г. Информацията за това била предоставена в табличен вид на с.2 от договора. Информацията относно дължимите суми и срок за погасяване били изписани ясно и непротиворечиво. Неоснователно било и възражението на ответницата, че не била уведомена за обявената предсрочна изискуемост, защото заявлението по чл.410 ГПК било подадена след настъпването на уговорения в договора падеж на заявлението – 01.09.2021 г. Ответницата признавала, че не е погасила дълга. Дали договорът бил обявен за недействителен било без значение, тъй като съгласно чл.23 ЗПК сумата била дължима. Затова претенцията е била уважена в пълен размер. Относно възнаградителната лихва СРС е приел, че клаузата не е нищожна, защото същата била с фиксиран лихвен процент от 40, 15 %. ГПР по договора бил определен на 47,08 %. Според СРС тези размери не били прекомерни и не противоречали на добрите нрави и на закона. Спазено било изискването на чл.19, ал.4 ЗПК и императивния максимален размер до пет пъти относно размера на законната лихва по просрочени задължения не бил надвишен. Следвало да се има предвид, че договорната лихва се явявала не само печалба на кредитора заради предоставения кредит, а и покривала риска от неплащане

на кредита и в случай на неплатежоспособност на длъжника и липса на секвестрируемо имущество по чл.133 за удовлетворяване на кредитора. Съгласно трайната практика, колкото по-рисков бил кредита, толкова по-висок следвало да е размера на договорната лихва. В случая кредитът не бил обезпечен с реално или лично обезпечение, кредиторът не бил проучил финансовото състояние на кредитополучателя пред сключване на договора за кредит, поради което той носел по-голям риск в сравнение с кредиторите по обезпечени кредити. Затова и лихвата не се явявала в противоречие с добрите нрави и не водела до неоснователно и прекомерно обогатяване на кредитодателя. Неоснователно било и възражението, че лихвата е дължима за период от един ден. От уговореното в чл.2, ал.4 от договора било видно, че кредита е предоставен за срок от 75 дни, а лихвата била начислена на датата на падежа на изпълнение. Ответницата признавала, че не е погасила каквато и да е част от кредита и затова искът следвало да бъде уважен в пълен размер.

Софийски градски съд, действащ като въззивна инстанция констатира, че изложените доводи от страна на процесуалния представител на ответницата, въззивник, /включително и в отговора по исковата молба/ не кореспондират със съдържанието на конкретния договор, обвързващ страните. Наред с това от страна на процесуалния представител на ответницата, въззивник, не се прави разлика между лихва /по чл.86, ал.1 ЗЗД/ и неустойка /чл.92 ЗЗД/; не се прави разлика и между различните видове лихва – възнаградителна, за забава, законна лихва.

С оглед, обаче, изричната разпоредба на чл. 7, ал.3 ГПК, доколкото се касае до потребител по смисъла на пар.13, т.1 от ДР на ЗЗП, съдът дължи проверка относно наличието на неравноправни клаузи в конкретния договор.

Ето защо въззивната инстанция излага следните **мотиви**:

По делото се доказва наличие на облигационно отношение по договор за предоставяне на финансови услуги от разстояние, която правна уредба се съдържа в чл.6 ЗПФУР. В чл.18 от същия закон са регламентирани задълженията на кредитора. За изпълнение на тези задължения съгласно нормата на чл.18, ал.2 ЗПФУР, приложение намира и чл.293 ТЗ, а за електронните изявления – ЗЕДЕП, виж и посоченото в чл.3, ал.3 от договора /л.8 по делото пред СРС/. Приложима е редакцията на чл.3 ЗЕДЕП относно формата на електронния документ. Съдебната практика приема, че не е

необходимо електронния документ да бъде инкорпориран на хартия и да е подписан. Съобразно разпоредбата на чл.4, изр.1 ЗЕДЕП за автор на електронното изявление се счита лицето, което се сочи като негов извършител. В конкретния случай, видно от данните пред СРС, договорът съдържа и подписа на кредитополучателката, виж л.11 от делото пред СРС.

Следва да отбележим, че от страна на ответницата не се оспорва сключването на договора. Затова и СРС е обявил това обстоятелство за безспорно и ненуждаещо се от доказване с доклада по чл.140 ГПК, обективиран в определение от 05.05.2022 г. /л.53 по делото пред СРС/.

Относно наличието на неравноправни клаузи в договора за кредит:

При съобразяване със съдържанието на процесния договор за кредит от 18.06.2021 г., както и на поетите с него права и задължения въззивният съд намира, че последният има правната характеристика на договор за потребителски кредит /ДПК/ и страните по него са подчинени на правилата на ЗПК.

Потребителският кредит е самостоятелен, обособен вид договор, уреден в ЗПК, действащ през процесния период, при които заемополучател е физическо лице, което действа извън рамките на своята професионална или търговска дейност.

Нормите на ЗПК, уреждащи материята за неравноправния характер на клаузи в потребителски договор, са повелителни, поради което по отношение на тях намират приложение дадените разрешения в т. 1 и т. 3 от Тълкувателно решение 1/09.12.2013 г. по тълк.д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС, а така и т. 1 и т. 2 от решение по дело С-243/08 СЕС, т. 2 от решение по дело С-397/11 СЕС, т. 24 по дело С -168/05, т. 38 по дело С-40/08, т. 46 по дело № С -618/10 СЕС, т. 1 по дело С-472-11 СЕС, т. 2 по дело С-488/11 на СЕС.

Съгласно чл. 21, ал. 1 ЗПК всяка клауза в ДПК, имаща за цел или резултат заобикаляне изискванията на този закон, е нищожна.

В чл. 22, ал. 1 ЗПК по императивен начин е предвидено, че когато с договора за потребителски кредит не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7 - 12 и 20 и, ал. 2 и чл. 12, ал. 1, т. 7 - 9, договорът е недействителен.

Що се касае до сочените нарушения на ЗПК – чл.5 относно липсата на

преддоговорна информация, както и на правилото на чл.11, ал.1, т.11 от ЗЗП, съгласно която договорът за потребителски кредит следва да съдържа: условията за издължаване на кредита от потребителя, включително погасителен план, съдържащ информация за размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски, последователността на разпределение на вноските между различните неизплатени суми, дължими при различни лихвени проценти за целите на погасяването, въззивната инстанция споделя мотивите на СРС в тази част на обжалваното решение поради което същите следва да се считат и за мотиви на настоящето решение, арг. от чл.272 ГПК. Това е така, защото СРС е изследвал отделните клаузи на договора като ги е съпоставил една с друга, както и със събраните по делото писмени доказателства. Видно от чл.2, ал.2 от самият договор длъжникът /ответницата/ е декларирала, че е получила предварително стандартен европейски формуляр, посочващ индивидуалните условия и цялата необходима преддоговорна информация, заявила е, че предварително се е запознала със съдържанието на документа и го разбира, така, че да може да вземе информирано решение за сключване на индивидуалния договор за кредит. В чл.3, ал.2 от договора длъжникът е декларирал, че се е запознал, съгласен е и приема Общите условия, които са му предоставени от кредитора /л.8 по делото пред СРС/. В този смисъл са и декларациите на длъжника в чл.13 от договора. Самият стандартен европейски формуляр е подписан от кредитополучателката, виж л.36 от делото пред СРС.

В случая страните са уговорили, че кредита ще се погасява с една вноска като са посочени и компонентите на тази вноска. В т.10 е направена „разбивка“ на дължимата вноска, а именно: главница- 800 лв., лихва 66 лв. и такса за разглеждане – 400 лв. Страните са уговорили и падеж на вноската – 01.09.2021 г./л.8 от делото пред СРС/.

При това положение този довод на ответницата се явява неоснователен.

Относно договорната лихва:

Накърняване на добрите нрави по смисъла на чл. 26, ал. 1 от ЗЗД е налице, когато се нарушават принципите на справедливостта и на добросъвестността в гражданските и търговските взаимоотношения, за да се предотврати несправедливото облагодетелстване на някоя от страните за сметка на другата. Както е прието в решение № 452/25.06.2010 г. по гр. д. №

4277/2008 г. на ВКС, ГК, IV г. о., " понятието добри нрави предполага известна еквивалентност на насрещните престации и при тяхното явно несъответствие се прави извод за нарушение, водещо до нищожност "

За да е основателно такова възражение е необходимо да е налице значителна липса на еквивалентност на насрещните престации или вземането на едната страна да е в размер, който чувствително надвишава насрещната престация, като това несъответствие цели обогатяване, а не само възмездяване. Във всеки отделен случай, въз основа на доводите на страните и събраните доказателства по конкретното дело, съдът може да прецени дали поведението на конкретния правен субект съставлява действие, което накърнява " добрите нрави ", злепоставя чужди интереси с цел извличане на собствена изгода. С оглед конкретната преценка, съдът прави извод дали са накърнени добрите нрави с договора.

Принципно, възнаградителната лихва съставлява цена за предоставеното ползване на заетата сума. Когато едната престация е предоставяне в собственост на парични средства, то насрещната престация - заплащане на възнаградителна лихва следва да се съизмерява както със стойността на отпуснатия заем, така и със срока, за който се уговаря връщане на заетата сума и с обстоятелството, дали заемът е обезпечен.

В чл.2, ал.1, т.т.7 и 8 от процесния договор за заем са посочени размерите на ГЛП по кредита и същият възлиза на 40,15 % , както и ГПР – 47,08 %, виж л.7 от делото пред СРС.

Противно на приетото от СРС, от съдържанието на договора – чл.4 е видно, че кредитора е проучил кредитоспособността на кредитополучателя и въз основа на тази проверка е приел, че същия отговаря на изискванията, за да бъде одобрен желания потребителски кредит, виж л.8 от делото пред СРС.

Противно на приетото от СРС, договорната лихва в размер на 66 лв. се претендира за един ден- 01.09.2021 г., виж посоченото в заявлението, л.6 от заповедното производство, така е издадена и заповедта за изпълнение по чл.410 ГПК, л.35 от заповедното производство.

Въззивната инстанция приема, че такъв размер на лихвата не е обяснимо нито с разходите, които прави заемотателят, нито с риска, който носи, нито с размера на добросъвестно очакваната от сделката печалба. Висока възнаградителна лихва е типична за дългосрочни кредити (над 15

години), когато, независимо от обезпечението, рискът на заемодателя е увеличен поради възможните инфлационни процеси и процеси, които биха намалили стойността на даденото обезпечение. В настоящия случай такива обстоятелства не са налице- **срокът за издължаване е 75 дни.**

Във всички случаи, когато е налице явна нееквивалентност между предоставената услуга и уговорената за това цена се нарушава принципът на добросъвестност в облигационните отношения. Поради изложеното, въззивният съд счита, че размерът на възнаградителна лихва и ГПР са предвидени в противоречие с добрите нрави. Посочените клаузи нарушават принципа на справедливост и еквивалентност на престациите и създават условия за неоснователно обогатяване на ответника.

Договорната лихва в случая противоречи на добрите нрави. Затова и клаузата за такава лихва е нищожна.

Следва да отбележим, че дължимата от кредитополучателя вноски, чийто размер е определен на 1 266 лв. е при получена сума по договора в размер на 800 лв./чл.2, ал.1 от договора/. Видно е от посоченото в т.9, че в погасителната вноски се включва и таксата за експресно разглеждане. Настоящата инстанция намира, че тази „такса“ кумулира печалба на кредитора и ненужно оскъпява кредита. Действително, същата не се претендира от ищеца, но като компонент от дължимата вноски, няма пречки съдът да констатира това неравновесие в отношенията между страните по спора. Тази „такса“ е от значение и за проверката за спазване на правилото на чл. 19, ал.1 от ЗПК, съгласно, което: годишният процент на разходите /ГПР/ по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. Съгласно ал.4 от същата разпоредба годишният процент на разходите не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България. В случая, включването на тази такса към ГПР променя неговия размер в посока увеличение.

От изложеното следва, че процесният договор е недействителен на

основание чл. 22 ЗПК, тъй като не отговаря на всички изисквания на чл. 11, ал. 1, т. 9 ЗПК. А когато договорът за потребителски кредит е недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита, без да дължи лихви или други разходи по кредита /чл. 23 ЗПК./.

Налага се извод, че в частта в която СРС е приел, че в полза на ищеца се следва вземане за главница в размер на 800 лв. обжалваното решение е правилно и като такова ще следва да бъде потвърдено.

В частта в която СРС е приел, че в полза на ищеца се следва вземане за възнаградителна лихва, обжалваното решение е неправилно и като такова ще следва да бъде отменено. Вместо това ще бъде постановено друго с което претенцията по чл.240, ал.2 ЗЗД ще бъде отхвърлена.

По разноските:

С оглед изхода на спора разноските следва да бъдат разпределени, както следва:

В заповедното производство:

На заявителя разноски се следват в размер на общо 223,15 лв. , определени съобразно изхода на спора, разпоредбата на чл.7, ал.7 от НМРАВ и възражението по чл.78, ал.5 ГПК, направено в отговора по исковата молба.

На длъжника разноски се следват в размер на 50 лв. за адв.възнаграждение.

При това положение обжалваното решение в частта в която са присъдени разноски за заповедното производство в полза на заявителя за сумата над 223,15 лв. е неправилно и като такова ще следва да бъде отменено.

Разноски ще бъдат присъдени и в полза на длъжника.

Пред първата съдебна инстанция:

При този изход на спора обжалваното решение е частично неправилно и в частта за разноските. Същите следва да бъдат разпределени по следния начин:

На ищеца разноски се следват в размер на 347, 22 лв.

Следователно обжалваното решение в частта в която са присъдени

разноски за исковото производство в полза на ищеца за сумата над 347,22 лв. е неправилно и като такова ще следва да бъде отменено.

На ответника разноски се следват и такива са сторени. Затова и съдът му присъжда разноски за процесуално представителство **в размер на 29,63 лв.** при съобразяване с изхода на спора.

Пред въззивната инстанция:

Въззивницата е направила **разноски** за процесуално представителство и такива ѝ се присъждат **в размер на 29,63 лв.** при съобразяване с изхода на спора.

Въззиваемият претендира разноски, такива се следват за частта, в която беше прието, че въззивната жалба е неоснователна **или такива в размер на 370,37 лв.,** вкл. и при съобразяване с възражението по чл.78, ал.5 ГПК на процесуалния представител на въззивника.

Водим от горното, СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 7669 от 06.07.2022 г. по гр.д.№ 215 по описа за 2022 г. на СРС, 33-ти състав, **в частта** в която се: ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 422 ГПК, че М.В.Ш., ЕГН *****, дължи на "И.С.К." ООД, ЕИК: *****, **сумата в размер на 66, 00 лева,** на основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 240, ал. 2 ЗЗД вр. с чл. 9 ЗПК вр. чл. 6 ЗПФУР, представляваща **договорна лихва** по договор за потребителски кредит № 2576/18.06.2021 г., сключен от разстояние, начислена на уговорената падежна дата 01.09.2021 г., за която сума е издадена заповед за изпълнение на парично задължение от 20.09.2021 г. по ч. гр. дело № по описа на СРС, 33 състав, както **и в частта за разноските** присъдени в заповедното производство за сумата над **223,15 лв. и в исковото производство за сумата над 347,22 лв.**

Вместо това

ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ, предявеният от "И.С.К." ООД, ЕИК: *****, със седалище

и адрес на управление: гр.София, ж.к.“*****”, офис 11, съдебен адрес: гр.Перник, ул.“*****”, офис 2 – адв. Б. С., иск по реда на чл.422, ал.1 ГПК на основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 240, ал. 2 ЗЗД вр. с чл. 9 ЗПК вр. чл. 6 ЗПФУР, срещу М.В.Ш., ЕГН *****, гр.София, ж.к.“*****”, съдебен адрес: гр.София, ул.“*****- адв.С. Х., за признаване за установено, че в полза на "И.С.К." ООД, ЕИК: *****, срещу М.В.Ш., ЕГН *****, съществува вземане **в размер на 66, 00 лева**, представляващо договорна лихва по договор за потребителски кредит № SO 2576/18.06.2021 г., сключен от разстояние, начислена на уговорената падежна дата 01.09.2021 г., за която сума е издадена заповед за изпълнение на парично задължение от 20.09.2021 г. по ч. гр. дело № по описа на СРС, 33 състав.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 7669 от 06.07.2022 г. по гр.д.№ 215 по описа за 2022 г. на СРС, 33-ти състав, **в частта** в която се: ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 422 ГПК, че М.В.Ш., ЕГН *****, гр.София, ж.к.“*****”, съдебен адрес: гр.София, ул.“*****- адв.С. Х., дължи на "И.С.К." ООД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр.София, ж.к.“*****”, офис 11, съдебен адрес: гр.Перник, ул.“*****”, офис 2 – адв. Б. С., **сумата в размер на 800 лева** на основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 240, ал. 1 ЗЗД вр. с чл. 9 ЗПК вр. чл. 6 ЗПФУР, представляваща дължима главница по договор за потребителски кредит № SO 2576/18.06.2021 г., сключен от разстояние, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 10.09.2021 г. до окончателното погасяване на задължението, за която сума е издадена заповед за изпълнение на парично задължение от 20.09.2021 г. по ч. гр. дело № по описа на СРС, 33 състав, както **и в частта за разносните присъдени в заповедното производство за сумата от 223,15 лв. и в исковото производство за сумата от 347,22 лв.**

ОСЪЖДА "И.С.К." ООД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр.София, ж.к.“*****”, офис 11, съдебен адрес: гр.Перник, ул.“*****”, офис 2 – адв. Б. С., **да заплати** на М.В.Ш., ЕГН *****, гр.София, ж.к.“*****”, съдебен адрес: гр.София, ул.“*****- адв.С. Х., **сумата в размер на 50 лв., представляваща разноски в заповедното производство.**

ОСЪЖДА "И.С.К." ООД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на

управление: гр.София, ж.к.“*****”, офис 11, съдебен адрес: гр.Перник, ул.“*****”, офис 2 – адв. Б. С., **да заплати на М.В.Ш., ЕГН *******, гр.София, ж.к.“*****”, съдебен адрес: гр.София, ул.“*****- адв.С. Х., **сумата в размер на 29,63 лв., представляваща разноси в исковото производство.**

ОСЪЖДА "И.С.К." ООД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр.София, ж.к.“*****”, офис 11, съдебен адрес: гр.Перник, ул.“*****”, офис 2 – адв. Б. С., **да заплати на М.В.Ш., ЕГН *******, гр.София, ж.к.“*****”, съдебен адрес: гр.София, ул.“*****- адв.С. Х., **сумата в размер на 29,63 лв., представляваща разноси във въззивното производство.**

ОСЪЖДА М.В.Ш., ЕГН *****, гр.София, ж.к.“*****”, съдебен адрес: гр.София, ул.“*****- адв.С. Х., **да заплати на "И.С.К." ООД, ЕИК: *******, със седалище и адрес на управление: гр.София, ж.к.“*****”, офис 11, съдебен адрес: гр.Перник, ул.“*****”, офис 2 – адв. Б. С., **сумата в размер на 370,37 лв., представляваща разноси във въззивното производство.**

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване, арг. от чл.280, ал.3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____